Kis-Czell, 1901. III. évfolyam. 14. szám. Vasárnap, április 7.

M. N. MÚZEUM KÖNYVTÁRA Hírlap-könyvtár Növelésekre: 169 .évi

KIS-CZELL ÉS VIDÉKE

KÖZÉRDEKŰ FÜGGETLEN UJSÁG.

Megjelen minden vasárnap. Jelige: »Küzdelem az igazságért!«

Előfizetési ár:
Egy évre . . . . . 8 kor. | Negyedévre . . 2 kor. — fil.
Fél évre . . . . . 4 „ | Egyes szám ára — „ 20 „

Szerkesztővel értekezhetni; kedd, szerda és csütörtökön.

Felelős szerkesztő: HUSS GYULA.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Kis-Czell, Gyarmathi-tér 76. szám. Ide intézendők a lap szellemi és anyagi részét illető minden küldemények. Névtelen levelek figyelembe nem vétetnek.

Feltámadás.

Hozsánna néked, nagy nap, Husvét magasztos örömünnepe, az emberi megváltás dicső allegóriája!

Az egyetemes történet legszebb, legnagyobb, lélekemelő eseménye évfordulójához értünk el ismét, hogy ünnepeljünk az ünneplőkkel, higyjünk a hivőkkel és vigadjunk a vigadozókkal ezen a szent napon, a mely napvilágra kiható fordulópont, ékes határkő az emberiség változatos történetében. Vetkőzzünk ki egy pillanatra földi gyarlóságunkból s hálatelt szivvel emeljük föl megtisztult tekintetünket a názáreti Jézus szikla-sirja felé, a honnan most ezerkilenczszáz esztendeje dicsőségesen föltámadott az Isten egyszülött Fia, hirdetvén mindenfélé az eszme teljes diadalát.

Tizenkilencz évszázad előtt a föld megromlott lakói, a lejtőre jutott emberiség dőre vakságában nem ismerve, azaz hogy réges-régen elfelejtette a kölcsönös felebaráti szeretet és a testvériség szüzi fogalmát. Embernek akkoriban nem volt embertársa, a kivel tiszta közösségben éljen, a kinek segitségére legyen, a kit megvigasztaljon s a kikez bizalommal forduljon; de igenis, a hatalmas zsarnok csak azt látta, hogy megalázkodó rabszolgái vannak, a kik az ő kényelmére születtek és viszont az elnyomott alantos egyedül azt tudta, hogy föltétlen ura és parancsolója van, a kitől remegve kell félteni üres, rideg életét . . . Ur és szolga, gög és meghunyászkodás.

És ime, megjelent ekkor e válságos időben az igénytelen származásu, a lélekben Istennel rokon zsidó férfiu, a ki három évi csodálatos szereplésével elvégezte a tökéletes munkát: megakadályozta iszonyatos sülyedésében a nagy világot és odamutatott arra az egyedüli utra, a mely kivezet a veszedelmes örvényből; örökös példaképül egyszersmind odaállitván a tulajdon szeplőtelenségét és szenvedéseinek végtelenségét. A történelem azóta fényesen igazolta az ő megjelenését, hiszen immár az egész világon elterjedettnek mondhatjuk a szeretet isteni tanát, a melynek magvait ellintette közöttünk s a melynek áldásos csirázását a hit nélkül valók is mindinkább elismerni kénytelenek.

Szeretet! testvériség! e világboldogitó, termékenyitő eszmék most már közkincsé váltak mindnyájunk számára. Nincs okunk többé reménytelenül, lemondással elviselni a nekünk kijutó szenvedéseket, mert magunkba szivtuk ezeket az eszméket a melyek fölemelnek bennünket a hétköznapiságból és lehetetlenné teszik nekünk a lelki csüggedést.

Resurrexit!

Föltámadott! . . . zugják fönségesen a harangok a mai napon és ez a harangszó édes, bűbájos zeneképen hatol fülünkbe, egyuttal reményteljesen lopódzik a szivünkbe és elönti egész lényünket valami titokzatos, boldog érzettel s ugy véljük ekkor, hogy hasonlatosak vagyunk Ő véle, az istenemberrel, a ki meghalt, de mégsem halt meg, mert föltámadott.

Resurrexit!

A föltámadásban való hit, az ahoz való naiv ragaszkodása a legmegnyugtatóbb vigasztalása az emberiségnek. Enélkül mi gyarló földiek a kétségbeesés kinjainak volnánk alávetve és örökös éjszakának néznénk elébe. Igen, az eszme, az Igazság nem halhat meg s ha mégis meghalásra kényszeritik, mindenkoron föltámad s örökké él.

Ezek a gondolatok jutnak eszünkbe s foglalkoztatják lelkünket a mai nagy ünnepnap alkalmából, a midőn félretéve minden gondot, tisztán elmerülünk a Husvét misztériumaiba, a midőn elcsendesül a vásári zaj s helyébe a templom áhitatos csöndje, az orgona szivet átjáró búgása s a hivők nagy seregének a lélek mélyéből fakadó Alleluja! kiáltása lép.

TARCZA.

Az öngyilkosjelölt.

— Humoreszk tragikus véggel. —

Ha a fürdői élet zajából néhány órára menekülni akarsz, ugy menj a közeli erdőbe. Mindjárt elül találhatod a táblát, melyen nagy betükkel tisztán olvashatóan áll: »Tilos ut.“ Ezen haladjál és rövid félóra mulva elérsz egy kis tóhoz, melynek tükrében láthatod a fák képét éjjel pedig hableányok játszadoznak ott, meséket mondva a holdról.

Megállj! Itt már megint elvágtatott velem Pegazusom . . .

Világos nyári napon Mariska kisasszony, egy husz éves bazna kis leány, vidáman taposta ezen a tilos uton a földön heverő fagallyakat és vig nótát danolt. Csak néhány nap előtt bukkant a tó melletti csendes nyugvó helyre s most az a gondolata támadt, hogy ott meg fog fürödni a hűs habokban. Biztos volt abban, hogy e rejtett helyet tán sohasem vagy csak igen ritkán szentségtelenitheti meg emberi szem, különösen, mert öt korona birságtól is kellett tartani. Fürdőruhaját, melyet még tavaly használt Siófokon, már odahaza titkon felvette utczai ruhája alá.

Frissen haladt előre, dalát hébe-hóba hangos kaczajjal felváltva. Hogyisne! A mire gondolt, csakugyan bonókásnak tetszett előtte.

Édes apja tudniillik tanárt választott vőlegényül, a kit mindennap vártak. Még nem ösmerte. Borzongott a háta már a „tanár“ szó egyszerü emlitésénél. Csak öreg embernek képzelhette, komor arczvonásokkal, okulárával sötét szemén, a ki csak a régi görögökért és rómaikért rajong, mig a szép magyar nők iránt nincs érzéke. S ilyen férfihoz menjen nőül? A legszebb azonban az volt, hogy sokat járt házukba a tanár egy állitólagos barátja, a ki feifűnően udvarolt Mariskának és e mellett a vőlegényét folyton ócsárolta. Mariska egyenes gondolkozását, sértette ez és ennek következtében még inkább gyűlölte vőlegényét: Ma délelőtt sétálni akart a helyettes ur Mariskával, de ő megszökött előle. Mily együgyü arczot fog vágni ez az ur, ha eljön érte s nem találja otthon; ha minden zeg-zugban hiaba keresni fogja. Pompás! Menynyire boszankodik majd ez az unalmas ember. Végre ez is csak olyan, mint barátja a tanár ur.

Most ér a tó partjához. Még egyszer vigyázva körül tekint, gyorsan leveti felső ruháit és csakhamar beleveti magát a tóba, nem törődve sem a tanárral, sem jóbarátjával.

Ekkor valami neszt hall a közelben. Hamar visszahuzódik a viz szine fölé hajló fagak mögé, éppen még elég jókor. Mert a szemközt levő parton megjelenik egy huszonöt-harmincz évesnek látszó férfi, a ki igen feltünően viselkedik. Hangosan felsóhajt, égnek emeli ökölbe szoritott kezét, majd elolvas egy darab papirt, melyet a zsebéből kihuzott s aztán boszusan összegyür. Most kissé meghátrál, aztán neki indul, mintha be akarná vetni a vizbe, mindjárt ben is lesz.

Ekkor Mariska mindenről megfeledkezve hangosan felsikit, lélekszakadva odauszik s félve és esdekelve emeli föl karjait. Az idegen meghökken. De a következő pillanatban Mariska is meggondolja helyzetét és szégyenkezve visszahuzódik a vizbe, ugy hogy a feje látszik ki.

— Uram, itt nem szabad a vizbe ugrani, a fürdés tilos!

A „megmentettnek“ nyilvánvaló rossz kedve daczára is mosolyogni kell. Mariska azonban folytatta:

— Ön ilyen fiatalon már el akarja vetni az életét? Igazán kiváncsi volnék az okra.

— De nagysád, csak nem mondhatom el igy az okot.

— Miért nem? Némiképpen életmentője vagyok. Jogom van hozzá.

— Gondolja csak meg helyzetét.

Mariska elpirult, de aztán vigan monda:

— Oh, azon majd segitünk. Tessék csak kissé megfordulni!

Az életunt néhány percz előtt elhatározá-

Föltámadott!

Az egész világon végig zug most ez a nagy jelentőségű szó, az isteni eszmék győzelmének ez a kifejezése, a mely szilásd alapját képezi a szeretet vallásának s a mely megdönthetlen bázisa lesz jövő évszázadoknak s ezredeknek.

Hozsánna tehát, néked, nagy ünnepnap, Husvét magasztos örömünnepe, a föltámadás diső emléke!

Az árvaügy.

Az emberi társas együttlétnek, tehát magának a társadalomnak első és legszentebb hivatása az, hogy segitségére siessen azoknak a kik nem tudnak magukon segiteni. Ez az elv vezette az embereket akkor, midőn az árvák és elhagyottak gyámolitását és felnevelését magukra vállalták, s ez az elv vezeti magát a társadalmat is mikor a magukra maradt kisdedeket oltalmába veszi.

De meg kell vallanunk, napjainkban csak alig törődik valaki az elhagyottakkal. Ha egy-két jószivü emberbarát lelkes szavu felhivása néhány pillanatra felébreszti is a társadalom rokonszenvét azok iránt akiket a sors mostoha keze megfosztott attól, hogy a szülői ház gyermek örömeit élvezhessék, csak ritkán akad egy pár ember aki anyagi áldozatokkal is kész a szerencsétlen kicsinyek nyomorát enyhiteni. A legtöbben csak elo vassák a segitségért kiáltó szavakat, aztán ha egy két perczig szánalmat éreznek is felettük, hát csak elfelejtik, mintha mi sem történt volna. A szegény magára maradt kicsike meg tengődik tovább azoknak a még szegényebb, de jószivü embereknek a nyakán a kik könyörületből magukhoz vettek, aztán hogy éhen ne vesszen, hát megosztják vele szükre—mért száraz kenyerüket.

Mert csodálatos rendelése a sorsnak, hogy a szegény több érzékkel bir a nyomor és szenvedés iránt, mint akit kincsekkel áldott meg szerencsés végzete. Tapasztalható ez a multak történetében, de tapasztalható a mindennapi életben is. A szegény gyári munkás akinek minden megdolgozott fillére számára száz helye volna, előbb vet néhány garast az utcza szögletén álló vak koldusnak, mint az a nagy ur akinek dolgot adna az, hogy keztyüs kezével csillogó aranyai közül egy-két apróbb pénz darabkát kikeressen.

A legtöbb esetben az árvákkal szemben is csak ilyen begombolkozottak társadalmunk vagyonosabb tagjai, mint az utczasarkán álló koldusokkal. Pedig ez a szükmarkuság magát a vagyonos osztály érdekét is veszélyezteti. Tényleges adatok alapján összeállitott statisztikai kimutatások igazolják, hogy a társadalom legalsóbb rétegét képező tolvajok és másféle gonosztevők azok sorából kerülnek ki, a kik szüleiket korán elveszitvén magukra hagyatva minden erkölcsi nevelés hijján nőttek fel.

A szegény ember aki elhalt ismerősének, vagy jó barátjának gyermekét magához fogadta, hogy az éhenhalástól megmentse, bizony nem igen ér rá, hogy a kis árvát nevelésben részesitse és mert az iskoláztatás is pénzébe kerülne, hát rendesen csak ugy nő fel a gyermek gondozás nélkül, mint a vetés között a gaz.

Egy nagyhirü angol nemzetgazdász kimutatta, hogy amily arányban emelkednek valamely országban a népnevelésre és az árvák nevelésére forditott költségek, ugyanolyan arányban csökkennek az illető ország börtönügyének költségei.

Már csupán ez az egy ok is elegendő fontosságu arra nézve, hogy a társadalom az árvák neveltetése érdekében minden lehetőt megtegyen de ehhez még egész sereg más ok is sorakozik, melyek ugy vallási, mint társadalmi szempontból kötelességünkké teszik az árvaügy felkarolását.

A morális veszteség mellett azonban, melyet az emberiség az árvák nevelésének elhanyagolásával szenved, igen tekintélyes az anyagi kár is. Az a tömérdek munkaerő, melyet fejletlen gyermek korában elpazarolt tatnak a korán nehéz munkára fogott árvával, ha természetes fejlődés után érvényesülhetne, mily nagy mértékben hozzájárulhatna a nemzeti vagyon gyarapitásához.

Nyilvánvaló ezekből, hogy az árvaügy igen fontos és számottevő társadalmi és közgazdasági feladat, melynek rendezése minden polgárnak személyes érdeke, már csupán a vagyonbiztonság szempontjából is, nem is szólva arról a nagy lelki megnyugvásról, melyet a szülőnek az a tudat kölcsönöz, hogy halála esetére kicsiny gyermekeit nem kell az éhenhalástól és az erkölcsi elzüllestől féltenie.

Mindezeket pedig azért emlitettük fel, mert a fővárosban mozgalom indult meg az árvák segélyezésének érdekében és már is több jótékony egyesület elhatározta, hogy a farsangi mulatozások idejét felhasználja, hogy egy két darab kenyeret a szülők nélkül maradt kicsinyek asztára is juttasson.

Már ismételten szóltunk arról, hogy nem tartjuk mindenben helyesnek azt, hogy a szükölködőkön csak akkor segitsen valaki, mikor az reá nézve mulatságokkal és örömökkel van összekötve, de mert elvégre is a czél a fő, s az eszközök csak másodsorban jöhetnek számitásba, ez alkalommal mi is szivesen csatlakozunk azokhoz a kik dicséretet mondtnak a jótékony mulatozóknak, s még nagyobb örömmel vennők, ha akadnának minálunk is akik a helybeli árvák érdekében hasonló mulatság rendezésének terhét magukra vállalnák.

HIREK.

— **Olvasóinknak**, lapunk barátainak és munkatársainknak boldog husvéti ünnepeket kivánunk.

— **Halálozás.** Szerkesztőségünket gyász érte e héten. Husvéth Sándor munkatársunk, ki a „Kis-Czell és Vidéke" megindulásakor a felelős szerkesztői tisztet viselte fél éven át, hosszas, sorvasztó betegségben, tüdővészben, e héten hétfőn, 21 éves korában Veszprémben elhunyt. Temetése kedden ment végbe a közönség óriási részvétele mellett. A megboldogult, mióta lapunktól mint felelős szerkesztő megvált, állandóan Devecserben tartózkodott s ez idő alatt is több czikke jelent meg névtelenül lapunkban. A mult évi október hó óta felelős szerkesztőnk devecseri lapjánál, a „Somlyóvidéki Hirlap"nál a helyettes szerkesztői teendőket végezte. Fél

---

sát egészen elfelejteni látszott s némileg enyelegve, némileg daczosan válaszolt:

— De ha nem akarok?

Mariska ugyanoly hangon vágta vissza:

— De én akarom, vagy . . .

Már erre engedelmeskedett a férfi.

— Ne forduljon előre!

— Miért nem?

— Tudja, hogy ön kiállhatatlan? Mert öltözködni akarok.

— Vagy ugy? Nos akkor engedelmeskednem kell, ha nem szivesen is.

Azután ruhák suhogása, majd néhány perczczel később Mariska hangja hallatszott:

— Igy, most már szabad engem megnéznie.

Az öngyilkosjelölt bőven felhasználta ezt az engedelmet s előbbi elhatározását teljesen feladta. Mégis gunyosan kérdé:

— Igy, most már megszemléltem s reménem nem fog ellenkezni, hogy a vizbe vessem magamat.

— Oh hiszen ön őrült! Beszélje el mindjárt, miért, de félbeszakitotta beszédét: Tulságosan kiváncsi vagyok. E mellett titokban szemlélte a férfit és összehasonlitotta vőlegényének valószinü alakjával, a mi utóbbinak nem vált előnyére.

— A történetemet kivánja tudni? Szép Elmondom, oly röviden, a mint lehet. Nősülnöm kellene . . .

— Azért nem kell a vizbe ugorni.

— Nem, ezt legfeljebb akkor teszi az ember, ha már nős.

— Istenem, de rossz tud maga lenni.

— S ön nem enged végigbeszélni. Nem ösmerem ugyan a menyasszonyomat, de mondják, hogy igen szép, majdnem olyan szép, mint ön.

— Nem hallgatom tovább, ha nem viseli magát szépen.

— Minthogy nem engedi meg, hogy vizbe fulaszszam magamat, tán megengedi, hogy karomat ajánljam és hazakisérjem Menetközben jobb csevegni.

Mariskának nem volt ellenvetése s igy karöltve haladtak a fentemlitett „tilos uton" a fürdőhely épületei felé. Utközben elmondta történetét a „megmentett." Éppen ösmeretlen menyasszonyához utazott, kiről a leány édes atyja annyi szépet mondott el, hogy őrülten beleszeretett. Egyik barátját, kiben teljesen megbizott, beavatott titkába Ez a barátja előre utazott, hogy — mint mondá — egyengesse utját, ha erre szükség lenne. A legközelebbi állomáson taviratot kapott, hogy barátja éppen most jegyezte el az ő menyasszonyát. Ily hűtlenség és ravasz fondorlatosság — végzé elbeszélését — megfosztottak eszemtől és az első pillanatban eltökéltem, hogy véget vetek életemnek.

— Ön szamár! — siklott ki Mariska ajkáról.

Kisérője nevetett: — Ön az első, aki nekem ezt mondja, de minél tovább nézem, annál inkább igazat mondok önnek.

— Mondtam már egyszer, hogy kiállhatatlan.

Most az erdő szélére értek és gyönyörködtek a remek pamorámában, mely eléjük tárult. Az idegen megragadta Mariska kezét, mélyen nézett a szemébe, Mariska pedig fülig elpirult, de nem vonta el tőle karját s amikor az idegen gyengéden megszoritotta, viszonozta a szoritást. Aki ösmeri a nőket, tudja mit jelent egy kézszoritás.

Amikor aztán Mariska lakása elé értek, a férfi szivesen engedett hivásának, hogy kerüljön beljebb A szobában ott ült unalmas udvarlója, aki belépésökkor elhalványult s mostani kisérője is elvesztette arczszinét. Édes atyja azonban felugrott s hevesen megölelte kisérőjét.

— Hát már a leányommal jösz, tanárocskám? Hogyan tetszik? Pompás leány, ugy-e bár? Vagy tuloztam?

A megszólitott ámult: — Hogyan, ez az én jegyesem?

— Akkor Isten veletek — s ki akart sietni de az öreg megcsipte a kabátja végét: — Ember, mit akarsz? Nem tetszik a leányom? Vagy mi a bajod?

A tanár minden válasz helyett átnyujtotta az összegyürött táviratot. Amikor az öreg elolvasta, kereste szemével a jóbarátot. Ez azomban felhasználta az általános felindulást s „köd előttem köd utánnam", ugy eltünt mint a pára.

Ilyen gazember! — tombolt az após — csak még egyszer találkozzam vele. Az egész históriából egy szó se igaz — egyetlen egy szó se. Nos, most már csak tán itt maradsz?

Mariska eleinte nem is tudta, miről van szó. Csak most értesült arról, hogy a saját vőlegényének életét mentette meg.

— S most következik a tragikus vég: Egymásé lesznek!

Mariska időközben, mióta tanárnak neje, egészen megváltoztatta a tanárokról való nézetét

év óta azonban már beteg volt. Fent járt ugyan, végezte rendesen a dolgait, de a sorvasztó kór, napról-napra gyöngitette s február hóban Veszprémbe ment magát gyógykezeltetni, hol már ágynak esett s felsem kelt többé; szenvedéseitől megváltotta a reá nézve jótékony halál. Legyen álma csendes! Nyugodjék békével! Áldás poraira!

— **Köszönet.** A jánosházai izr. jótékonyczélu nőegyletnek adományozni kegyeskedtek: Szegvári Lázár Józsefné urnő, Szegvár, 40 kor. Kohn Jakab ur Jánosháza, édes anyja hagyományaként 20 kor. Kovács Henrikné urnő, Ukk 13 kor. 20 fillér. Kemény Simonné urnő, Jánosháza 11 kor. Fogadják e nemes szivü adakozók ez uton is az egylet hálás köszönetét.

— **Csalnyerék retirálnak.** A jóhirnevü Csalnyer & Comp jánosházai közkereseti banda, ugylátszik fél az ellenünk inditott sajtóper kimenetelétől, melynek tárgyalására a győri kir. itélőtábla a győri sajtó esküdtszéket delegálta. Csalnyerék legutóbb kérvényt adtak be a győri kir. törvényszékhez, melyben azt kérik, hogy az ellenünk inditott sajtópert a veszprémi kir. törvényszék, mint szakbiróság tárgyalja le. Kérelmüket azzal indokolják, hogy a lap Devecserben lesz nyomva, igy az ügy Veszprémbe tartozik. Persze hogy e becses kivánságuk is csak jámbor óhaj marad, de teljesülni ugyan nem fog. Nekünk ugyan mindegy, bárhol tárgyalják is le az ügyet, mi száraz lábbal fogunk kijönni a sajtóperek tömkelegéből, az több, mint bizonyos. És erre ha tetszik, fogadást ajánlunk a Táti & Comp czégnek. Sőt arra is mernénk már fogadni, hogy „tátiék" pro és contra vesztesek lesznek. Hogy a „táti" a nagy ormánygyával jó eleve érzi már a reájuk nézve éppen nem kellemes hirt, elég ha megemlitjük, hogy az ellenünk nagy garral meginditott sajtóperben, az általuk bepanaszolt és inkriminált közlemények nagy részét elejtették. A bepanaszolt 18 közlemény ma leolvadt jó egy harmadára. Ez mind az idők jele.

— **Szent a béke.** Megirtuk már lapunkban, hogy a kis-czelli izr. hitközség egy néhány tagja, mivel a hitközség vezető férfiainak működésével nem voltak megelégedve, kiakartak lépni a mostani, neolog hitközség kebeléből és uj orthodox hitközséget akartak alakitani. Ez ügyben a héten békéltető gyülést tartottak és pedig eredménnyel, a mennyiben sikerült a „lázongó" hitközségi tagokat lecsendesiteni és most szent a béke. Ezzel kapcsolatban megemlitjük, hogy a hitközség elnöke, Scheiber Bernát, lemondott állásáról s ezzel is hozzá járult a békétlenkedők lecsendesitéséhez. Legközelebb uj hitközségi elnököt választanak.

— **Országos vásár** volt csütörtökön Ságon, melyen ugy a barom, mint a zsibvásár élénk, látogatott volt.

— **Ki lesz szombathelyi püspök?** A Hidassy Kornél halálával megüresedett szombathelyi püspöki szék betöltése ügyében a lapokban egyre-másra jelennek meg közlemények. Emlegetik Kohl Medárdot, Fischer Ágostont is, leendő szombathelyi püspökként. Ez időszerint legtöbb valószinüséggel bir dr. István Vilmos segédpüspöknek szombathelyi püspökké való kinevezése.

— **Vasuti-vendéglő bérbeadás.** A m. kir. államvasutak kis-czelli állomásán a vasuti vendéglő bérbeadására most van pályázat hirdetve a szombathelyi üzletvezetőségtől, hol a pályázatra vonatkozó közelebbi feltételek is megtudhatók.

— **Izraeliták husvétja.** Izr. polgártársaink husvétja szerdán este jött be, 8 napig tart; a hithü zsidók ez idő alatt kenyeret nem esznek, hanem kenyér helyet laskát (maczesz) fogyasztanak háztartásukban.

— **Elmaradt műkedvelő előadás.** Emlitettük már lapunkban, hogy a kis-czelli fiatalság husvét hétfőn műkedvelői előadást szándékozott rendezni. Mint most értesülünk, a fiatalság e dicséretes terve dugába dőlt, hajótörést szenvedett azért, — mert nem kaptak az ifjak nő szereplőket.

— **Járdáink** több helyen romlott állapotban van, ajánlatos volna, ha a városi elöljáróság az illető háztulajdonosokat a járdák megcsinálására szoritaná.

— **Artézi-kut furás.** A kis-czelli pályaudvaron készülő artézi-kut a napokban 81 méter mélységre lett lefurva s meglehetős mennyiségü vizet ad. Legközelebb nagyobb szivatytyuval próbálják ki s ha a vizmennyiség megfelel a szükségletnek a továbi furást beszüntetik. A nyert viz kristálytiszta, jó ivóviz.

— **Tüz.** Felső-Pátyon Sárvár mellett, hétfőn délután tüz ütött ki eddig ismeretlen okból Szigethy Sándor istállójában. A tüz a nagy szélben gyorsan terjedt tova s csak nagy nehezen lehetett localizálni. Elégett 19 ház, a hozzátartozó melléképületekkel együtt. A kár 50.000 korona, melynek egyrésze biztositás révén megtérül.

— **Szülői gondatlanság.** Bódis Sándorné Kocson, csütörtökön 9 hónapos kis gyermekét a gyermekszékbe ültetve el ment hazulról, magára hagyta s bezárta a szobát. Mire az asszony hazament, a kis gyermek valahogy a szék karjára felakasztotta magát s megfulladt. A gondatlan szülők ellen megindították a vizsgálatot.

— **Lebontott mészkemencze.** A kis-czelli közönségnek egy rég óhajtott vágya ment teljesedésbe a héten. A Scheiber Sándor-féle mészkemenczét rombolták le teljesen, mely közel a pályaudvarhoz a pápai uton volt s egy kis szél alkalmával eltöltötte a várost füsttel. Ma már csak a romok mutatják a mészkemencze helyét. Közegészségi szempontból is felette kivánatos volt lebontása.

— **Rossz szivarok.** Általános a panasz a szivarozó közönség köréből, hogy mostanában, a legkelendőbb szivar, az ötös cuba, teljesen élvezhetetlen. A tőzsdések alig merik előadni a cuba szivarokat vevőiknek. E szivarok nedvesek, feketék, akár egy szerecseny s elszivásukhoz ugyancsak jó tüdő kell. Bizony megtehetne a m. kir. pénzügyminiszter ur annyit, hogy megkönyörülne a szivarzó közönségen s legalább drága pénzért adatna közegeivel élvezhető szivart. Hogy a pénzügyminiszter urnak fogalma legyen, minő szivarokkal traktálják a dohányzókat ezt a birka türelmü közönséget mi egy példányt ezekből a botrányosan rosz cubákból beküldöttünk a pénzügyminiszter urnak, „szives" megtekintés végett. Talán megesik a szive a pénzügyminiszter urnak azokon a szegény dohányzókon, kik nagyobb jövedelem hiányában kénytelenek „Londres" és „Havanna" helyett cubát szijni s küldet majd jobbakat.

— **Mikor lesznek a képviselőválasztások?** Ez a kérdés egyre jobban izgatja a kedélyeket. Némelyek azt mondják, hogy őszkor; mások, a beavatottabbak szerint: már most juniusban. De oszlattássék fel a képviselőház bármikor, annyi már is kétségtelen, hogy ily nagyarányu, izgalmas képviselőválasztásunk rég nem volt, a minőnek ez mutatkozik. De az is bizonyos, hogy a „Budapest" pol. napilap, mint a multban, ezután is ki fogja venni bő részét a választási háboruból. Ám a „Budapest" más tekintetben is folyton-folyvást azon igyekszik, hogy a magyar olvasóközönség páratlanul álló nagy rokonszenvét, a mely negyedszázados pályafutásán állandóan kiséri, továbbra is megtartsa s öregbitse. Tagadhatlanul megbizható, élénk, jól szerkesztett 48-as ujság. Vezérczikkeit legtöbbnyire orsz. képviselők irják, köztük Kossuth Ferencz a függetlenségi párt elnöke. Hirei frissek, tárczarovata változatos: folyvást két érdekfeszitő regényt közöl egyszerre. Vasárnaponkint pedig „Uj-Budapest" czim alatt humorisztikus mellékletet csatol a főlaphoz s e viczczlap talánymegfejtői közt, a jutalomkönyveken felül, még egy-egy Józsiv-sorsjegyet sorsol ki. Ha még tudjuk, hogy a „Budapest" minden rendes előfizetője minden ujévkor egy diszes naptárt kap egészen ingyen, — igy nem csodálkozunk rajta, hogy a „Budapest" a legolvasottabb és legelterjedtebb napilapja hazánknak. — Előfizetési árak: Egész évre 24 korona, félévre 12 korona, negyedévre 6 korona, egy hóra 2 korona, 3 hóra 5 korona. Mutatványszámot kivánatra bárki ingyen kaphat. Az előfizetések a „Budapest" kiadóhivatalához (Budapest, IV., Sarkantyus-utcza 3. szám) intézendők.

— **Gazdasszonynak, esetleg házvezetőnőnek ajánlkozik egy a háztartás minden ágában jártas javakorbeli özvegy asszony, ki ezenkivül kitünően érti a fehérnemüek vasalását is. Czim a kiadóhivatalban.**

NYILT-TÉR.

(E rovatban közöltekért felelősséget nem vállal a szerk.)

Nyilatkozat.

A „Kis-Czell és Vidéke" ez évi márczius hó 31-én megjelent 13-ik számában foglalt „Verekedés az államáson" czimü hirre a következő nyilatkozatot teszem. Én a mult hó 15-én a kis-czelli állomáson álldogáltam s menni akartam Nemes-Dömölkre. Az állomáson oda mentem a malter keverőkhöz s e szavakkal szóltam az ott levőkhöz: Maltert kevernek? Mire az ott levők közül volt feleségem, Szabó Rozália, kitől a mult évi november hó 6. óta különválva élek, engem ő hütlenül elhagyott s a válópör most folyamatban is van, durva szavakkal megtámadott, össze hunczutolt s még maltert is dobott a szemem közé. Én erre még csititottam volt feleségemet, ki még jobban dühöngött s elállta utamat is, ezen én haragra gerjedtem és botommal néhányszor megütöttem. Ez a valódi tényállás. Az ügy különben is a biróság előtt van most, hol rövid idő mulva kiderül majd ki volt a bünös, mit a tanuk kihallgatása majd igazolni fog.

Nemes-Magasi, 1901. április 2.

László István.

Felhivás.

A **Kemenesaljai Takarékpénztár Részvénytársaság** az 1901. év márczius hó 2-án tartott közgyülésen az eddigi 400 drb. 100 koronás névértéku teljesen befizetett 40.000 korona részvénytőkéjének 40.000 koronával felemelését és e végből ujabb 400 drb. 100 koronás névértéku részvény kibocsátását határozta el a következő feltételek mellett:

1. A 400 drb uj részvény 100 korona névértékben bocsáttatik ki és azon felül az aláirókat semminemü költség nem terheli.
2. A részvény aláirás személyesen, meghatalmazott által, vagy posta utján történhetik.
3. A részvény aláirás zárthatáridejéül 1901. május 1-ső napjának déli 12 órája tüzetik ki.
4. A részvények jegyzésekor részvényenként — — — — — — — — **20** korona,
   1901. junius 1-én — — — — — — — — — — — — — **40** „
   1901. julius 1-én — — — — — — — — — — — — — **40** „
   lesz fizetendő.
5. Ugy az aláirás mint az összes későbbi befizetések a Kemenesaljai Takarékpénztár Részvénytársaságnál mint egyedüli ivtartónál teljesitendők, mely befizetésekről elismervények adatnak ki.
6. Minden részvényesnek joga van annyi részvényt jegyezni mint a mennyit a jegyzéskor szelvényivekkel együtt bemutatott, A bemutatott részvények számai az elismervényre feljegyeztetnek és ugyanazon számu részvény bemutatása egy második jegyzésre elsőbbséget nem biztosit.
7. Az igazgatóság fentartja magának azt a jogot, hogy tuljegyzés esetén az elsőbbséggel biró jegyzések épségben tartása mellett a jegyzett részvények számát belátása szerint reducálja, vagy esetleges jegyzéseket visszautasitson.
8. A jegyzések felosztása tárgyában az igazgatóság 1901. május 10-ig intézkedik és azon részvény-jegyzőket, a kiknek jegyzése reducáltatott, azonnal értesiti.
9. Reductio esetén az aláiró által teljesitett befizetés az érvényben hagyott részvények legközelebb esedékes részleteire fog elszámoltatni, a netaláni felesleg vagy az el nem fogadott jegyzésre eső fizetés 1901. május 11-től kezdve kamat nélkül a kiadott nyugta ellenében kifizettetik, a mely nyugta és fizetési iv ellenében fognak később az uj részvények is a jövő évtől kezdődő osztalék szelvényekkel együtt kiszolgáltatni.

10. A Kemenesaljai Takarékpénztár Részvénytársaságnak érvényben lévő alapszabályai az ujabban kibocsátandó részvények jegyzőire nézve ugy a határozatok hozatala mint minden más tekintetben kötelezők, azon eltéréssel azonban, hogy az uj részvényesek tulajdonosai az ujabban kibocsátandó részvények után a részvénytársaság jövedelmében csak 1902. január 1-től kezdve részesülnek, addig pedig a befizetett összegek után 5 százalékos kamat fog 1902. januar 2-án kifizettetni és ugyanakkor fognak az uj részvények is a fizetési ivek ellenében kiadatni.

11. Azon aláiró, illetve ré szvényt jegyző, a ki a befizetések bármelyikét az arra kitüzött határidő utáni 30 nap alatt sem teljesitené, az elmulasztott határidőtől számitottó százalékos késedelmi kamataival együtt, az aláirásból eredő jogát s a teljesitett befizetéseket — mely összeg a tartalékalapra lesz forditandó — elveszti és az igazgatóság jogositva van az ily módon hiányzó részvény helyett ujjat kibocsatani.

Kelt Kis-Czellben, 1901. márczius 8-án.

KEMENESALJAI TAKARÉKPÉNZTÁR RÉSZVÉNYTÁRSASÁG.

ASZTMA

Krónikus tüdőkatarrus, tüdővérzés, tüdővész és gyomorbajokban szenvedő betegek olvassák és fontolják meg ezeket a jelentéseket, melyek megtörtént gyógyulásokról szólanak. Ezek itt jelenleg csak elenyésző csekély száma a folytonosan beérkezőknek s minden megjegyzés nélkül hozatnak nyilvánosságra, miután az a meggyőződés: hogy a szenvedő közönség önmaga is képes czen czlősorolt tények utan itélni. A levélkivonatok, kis irályváltozást leszámitva, szószerintiek. El vannak hagyva mindazon kitételek, a melyek hálát fejeznek ki, ugyszintén mellőzvék a kritikák, birálatok a megelőző orvoslásokról. Az eredeti levelek megtekinthetők és kérjük sürgősen minél szélesebb körben ezekről meggyőződést is szerezni. Hivatalos uton ez már meg is történt. Eltérések az igazságtól — habár a kitörő szavakúál, avagy a gyógyitásnál elért eredményre is vonatkoznak — nem engedhetők meg és szigoru büntetést vonnak maguk után. Hogy a laikusoknak telictségünk szerint kezére járjunk, s mielőtt a betegség már beállana, azt előbb is a legkisebb előjel után felismerhessék, idejekorán az orvos segitségét igénybe vehessék, ezennel leiruk a leggyakrabban előforduló

előjeleket: **Köhöges, gyakori hanyási inger. Kiköpés, nyalka. Szurás a mellben és a hátgerinczben Éjjeli izzadás. Hideg kezek és lábak. Nehéz lélegzés. A lélekzést később hallható fütyülés és recsegő horkolás kiséri. Vérköpés. Gyakran erős, rendetlen szivdobogás, összekötve erős félelemérzéssel. Gyenge érveres. Álmatlansag. Rossz emésztés.**

A gyógyitás érdekében szükséges a pontos életrendszer leirása, a foglalkozás megnevezése és lábai hidegek-e? Czim:

Kur-Institut „Spiro-Spero" (Paul Weidhaas) Dresden-Niederlössnitz, Humboldtstrasse 84.

Orvosi elismerő bizonylatok

a „Weidhaas"-féle gyógyitómódszerről.

Dr. Wolf L.-n. Én az ön rendelményeit tanulmányoztam szakismereteimmel és a legujabb kutatásokon alapulóknak találtam.

Dr. K. S—n (80 éves). Az én asztmám az ön gyógykezelése folytán nagyon javult és reménylem, hogy ön továbbra is orvosi tanácsával el fog látni, mert nekem ehhez van a legtöbb bizalmam.

Dr. H. M.-ben Egy betegemtől az ön kitünő gyógyitómódláról szereztem tudomást és nem állhatok ellent, hogy enek közelebbi leirását ne kérjem, miután érdekemben van a szegény szenvedőkkel azt az ön tapasztalatai alapján megismertetni.

Később ugyanezen orvos irja:

Én az ön gyógyászati tervezetét egészen kitűnőnek és egyedül biztosnak találtam; meg vagyok győződve azok előnyeiről és elismerésemnek adok kifejezést.

Otto Fr. ur D-ben irja. Házi orvosom dr. B. ur nagyon ajánlta az ön gyógyitó módját.

Lujza herczegnő W.-en T. várban irja. Az ön gyógyitómódja folytán asztma rohamaim teljesen elmultak.

Gyomorbajok.

Gyomorbajban szenvedtem öt éve, mindig sovány és sápadt szinü voltam. Nagyon rendetlen volt székelésem s nagy fájdalmat éreztem a gyomor tájékán, étkezés előtt és után rosszul lettem, émelygések, fölfuvás, gyomorégés és reggel kellemetlen szájbűzt éreztem. Ezen bajomban kértem az ön tanácsát és én pontosan követve a kapott utasitásokat, nemsokára visszakaptam egészségemet. Most ismét jól vagyok, ismét jól izlik az evés és ivás és teljes erővel járhatok munkám után. Az ön orvosi metodusa fölött csakis a legnagyobb elismesésemet nyilvánithatom és fogom is az ön utasitásait, a hol csak tehetem, a legmelegebben ajánlani.

Hive Singer F. H.

Kemnit, posta Burtenbach (Bajorország)

Az aláirást hitelesiti:

Kemnit, 1900 szeptember 10.

A községi tanács, Singer, polgármester

Asztma.

A „Spiro-Spero" gyógyintézetben sikerült asztmámat, a melyben már tizennégy évig szenvedtem és hiába orvosoltattam, kigyógyitani. Sokat kisérlettem meg ezen ideig, hogy egészséges lehessek, azonban semmi sem segitett. Hetekig tartó gyógykezelés után az orvos gyógyulatlanul küldött el. Ezután, mivel betegségem szinte elviselhetetlenné lett, sőt egy orvos véleménye szerint tüdővészes voltam, négy hétre elmentem egy városi kórházba. Eleinte ugy találtam, hogy egészségem javulna, de nyolcz nap mulva ismét a régi baj jelentkezett. El nem mulasztottam ezután mindenféle hirneves orvosokat megkérdezni. Használtam zsiradékokat is a torokbajom ellen: azonban mindez hiába volt. Hálás köszönetet mondok önnek a jó és tökéletes gyógyitó eredményért, a melyet ön nálam elért. Most már nincsenek légzési nehézségeim. A borzasztó köhögés, a mely engem éveken át kinozott, eltünt. A torokfájás elmult, étvágyam kitűnő, ehetek s ihatok bármit is. Végre valahára meg szünt minden fájdalmam és a gyógykezelés kezdete óta nem volt egyetlenegy asztmatikus bántalmam sem. Röviden, a régi szenvedések békét hagynak. Soha nem fogom elmulasztani ott, a a hol czre alkalom nyilik, hogy önt ne ajánljam, hogy más betegek is részesüljenek czen kitünő gyógykezelésben,

Hálás hive Kopsda Fr.

Himmelwitz, 1900 augusztus 30.

A valódi aláirás hitelesitve: (pecsét.) A községi elöljáróság: Kraniesz.

Tüdővész.

1899. augusztus hó óta vállaimban és a mellben erős fájdalmakat és szurásokat éreztem, gyakran köhögtem fehér nyálkát sürün kiköptem és lábaim folyton hidegek voltak. Mindenféle szereket használtam de eredménytelenül. Végre egész bizalommal önhöz fordultam és most már a legnagyobb örömmel bizonyithatom hogy az ön gyógyitó módszere által két hónap alatt szenvedéseimtől meg vagyok mentve, a miért is hálás köszönetem kifejezem és önt minden hasonló betegnek a legjobban ajánlani fogom.

Kosters Jenne.

Bizonyitom hitelességét.

Georgsdorf, 1900 szeptember 3 Kerület: Bentheim grófság. A községi elöljáró: Nosz.

Tüdőhurut és vérszegénység.

Husz évig folyton köhögtem, ezenfelül szenvedtem nagyfoku vérszegénységben is, a mely idegbajomat okozta. Az utóbbi években tüdőhurutot kaptam s végre asztma fejlődött ki oly mértékben, hogy hozzámtartozóim és az orvosok életemet földták. Teljesen lesoványodtam, mert étvágyra és alvásra gondolnom sem lehetett. Heteken keresztül agyamat el sem hagyhattam. Bekövetkeztek a fuldokló rohamok. Orditottam, hogy még a közeli házban is meghallhatták. Ha képes voltam köhögés által magamnak megkönnyebbülést szerezni, ugy kihánytam mindjárt tele edénynyel sűrü, huzódó, fehér nyálkát. A görcsös rohamok ellen alkalmaztak morfium befecskendezéseket, de ezek sem segitettek. Vége lett minden orvosi mesterkélésnek. Ezen időben olvastam a lapokban az ön eredményes működéséről és bátorságot meritettem. Igaz, hogy fáradságos munkába került, végre is az ön végtelen türelme és erélye által annyira vagyok, hogy minden munkámat elvégezhetem.

Nem hiszem, hogy ezen borzasztó betegség, a melyből engemet kigyógyitott, ujra visszatérjen miután már egy éve is elmult és még eddig semmi visszaesést nem tapasztaltam. — Önnek köszönhetem életemet és kivánom, hogy minden beteg önhöz forduljon. Szivesen hitelesitettem volna aláirásomat, azonban mindenhol a hová fordultam, visszautasitottak azzal a megjegyzéssel, hogy ez magánügy.

A legbensőbb hálaérzetemmel ön patiense.

Westphal Adél Weiszbürgerstr. 12 ud. 4. ajtó. Berlin, 1900, augusztus 30.

Asztma, krónikus katarrus.

Sok éven át szenvedtem tüdőkatarusban és asztmában. A köhögés sürü fehér kiköpéssel kinzott engem éjjel napról-napra, hogy egy órát sem tudtam aludni és lábaim folyton hidegek voltak. Semmiféle gyógyszer nem használt. A mint arról értesültem, hogy az ilyen szenvedések ellen ön a legjobb eredményt érte el, szintén kegyedhez fordultam és ön végre megszüntette sok évi szenvedésemet. Most már a legkisebb köhögös sem bánt. Köszönöm önnek fáradtságát és tanácslom minden asztma és mellbetegségben szenvedőnek az ön gyógyitómódját,

Oberharmersbach, 1900. aug, 20.

Spitzmüller Magdaléna.

Jelen levél az én jelenlétemben Spitzmüller Magdaléna nő által, a kinek nevét, állását és lakását személyesen ismerem, aláiratott. Oberharmersbach, 1900. augusztus 26. (Pecsét.) Polgármesteri hivatal: Ebele J. B.

Közel hat évig szenvedtem egy borzasztó betegségben, az asztmában. Nem kiméltem semmi költséget, használtam minden nékem ajánlott gyógyszert, de minden hasztalan volt. Ezután értesültem az ön gyógyitó módszeréről s azonnal ennek is alávetettem magamat, a mely, hála Istennek, engemet ezen borzasztó betegségtől megmentette. Miután ezért lekötelező köszönetemet fejezem ki, kötelezettségemül ismerem el önt minden szenvedőnek ajánlani. Glushütte, 1900. szept. 6.

Dorn Heinrich.

Jelen aláirást hitelesiti a község elöljáróságа.

Dorn, polgármester.

A gyógykezelés levélileg is, minden hivatás, akadályozás nélkül is keresztül vihető.

Nyomatott a kiadó „Vörösmarty"-könyvnyomda és hirlapkiadó vállalat gyorssajtóján Devecserben, 1901.